TOVERI

(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published Daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.

OFFICE SEVENTH AND COMMERCIAL STREET
Opposite Post Office
PHONES: OFFICE 365, EDITORIAL DEP'T 832
Post Office address: TOVERI, Box 99, Astoria, Ore.

EDITORIAL STAFF
ELIS SULKANEN, Managing Editor; SULO SYVÄNEN; ALE XSEVO; T. A. JOHNSON; LEO LEINO

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Vaalit ja eri puolueet

Kapitalistiseen valtakomentoon kuuluu mahdollisimman suuriääninen toiminta uusien virkailijoiden ja edustajien valitsemiseksi. Suuri ääni ja touhu on tarpeellista siksi, että tämä järjestelmä voisi kätkeä sen suojaan todellisen olemuksensa. Kaikenlaisilla teennäisyyksillä täytyy leikkiä mahdollisimman vakavan näköisesti. Tämä järjestelmä on porvarillisen valtion normaalimuoto, eikä se voi palvella muuta kuin porvariston etua. Se ei voi olla vapaa järjestelmä jonka alaisena kansa vapaasti voisi esiin tuoda valtiollisen tahtonsa. Se ei anna tilaa tasapuoliselle yhteiskunnallisten asioiden käsittelylle vaan palvelee kaikessa riistäjien valtaa riistettävien yli. Porvaristo voi hallita määrättyyn rajaan asti kansan tahdon kautta siksi, että kansa on riistosuhteiden ja sen mukana kulkevan painostuksen kautta alistettu porvarillisen tahdon alamaisuuteen. Amerikassa ollaan nyt sellaisessa tilassa. Suuret joukot luulevat vielä porvarillisen vallan tarkoittavan heillekin jotain hyvää. Suuret työläisjoukot luottavat kapitalistisiin puolueisiin ja kapitalistiseen komentoon. Ja siitä syystä tätä luuloa ja käsitystä vahvistetaan porvaripuolueiden agitatsionin kautta vaalien aikana. Nyt tämänlaisen agitatsionin edessä on muutamia vaikeanlaatuisia kysymyksiä. Porvaristo on joutunut yleismaailmallisten suhteiden kehityksen takia tilaan, jossa sen täytyy vaatia enemmän, jossa sen vanhat valtiolliset periaatteet ovat käyneet sille riittämättömiksi. Porvaristo pyrkii nyt samalla kerralla kun se tekee kansan keskuudessa pimitystyötä saadakseen siltä valtuudet hallita, hallitsemaan selvästi kansan ilmaisemaa tahtoa vastaan — pyrkii diktaattorisen periaatteen omaksujaksi ja käyttäjäksi.

Näinä aikoina on nähtävissä useampia merkkejä, jotka osottavat kuinka rakas tällainen valtioelämän periaate alkaa olla riistäjille, mutta tavallisesti ne koettavat sitä salata mikäli mahdollista vaalien aikana. Mutta Amerikan porvaristo on vielä ylivoittoisena valtiollisen elämän aloilla ja sen tahto vallitsee koko yhteiskunnassa niin, että se luulee voivan toimia kuten se itse haluaa sekä pettämällä kansaa sen ylentävän leikin, valheen ja vääristelyn kautta, jota vaalitaistelun nimen alla harjotetaan ja myöskin suoranaisesti ja diktaattorimaisesti komentamalla työläisjoukkojen toimintaa väkivaltaisin voimakeinoin.

Tässä vaalitaistelun vaiheessa on nyt olevinaan kovasti tärkeä kumpi voittaa, Cox vaiko Harding. Koeäänestyksiä toimitetaan. Tulokset New Yorkissa ja muutamissa muissa idän suurimmissa kaupungeissa osottavat, että Harding maistuu paremmalta. Noin kolmessa tuhannessa etupäässä idän kaupungeissa on niinikään toimitettu koeäänestys. Tulokset ovat: Harding 38,300, Cox 11,749. Kansainliittoa vastaan 31,722, puolesta 10,258. 28,108 on äänestänyt miedon viinin ja oluen puolesta ja 20,826 on ollut raittiuden kannalla. New Yorkin 8,557 äänestäjästä oli 2,962 kannattanut Coxia, 4,748 Hardingia, 640 Debsiä ja 207 Christenseniä. Sen jälkeen selitetään, että siirtyminen Debsin ja Christensenin hyväksi on ollut huomattava. Nämä tilastot ovat tietysti hyvin toisarvoisia, mutta kaikki yhteensä otettuna koeäänestykset osottavat Hardingin voittaneen Coxin ja Debsin voittaneen Christensenin.

Poliittisista ennustajista on suuri joukko sitä mieltä, että Harding voittaa. Hänen puolestaan puhuu demokraattisen hallituksen täydellinen epäonnistuminen. Wilson astui esiin suurena miehenä, mutta hänen suuruutensa on niin kuihtunut, että hän on kuten muuan kirjoittaja äskettäin lausui, "vähimmän pidetty mies Amerikassa." Se ei voi olla vaikuttamatta politiikkaan näissä vaaleissa. Coxin eteen on Wilsonin epäonnistuminen asettanut jokaisessa suhteessa rikkinäisen perustan. Mutta tällainenkaan selvä valtiollinen tosiasia ei määrää vaalien tuloksia porvarillisen järjestelmän aikana. Demokraattipuolueella on muutamien suurkapitalistiryhmien vaikuttava kannatus. Sitä tukee Amerikan Työväenliitto. Se voi yhdessä ja toisessa suhteessa vielä vedota mielialaan, jota niin kovasti kasvatettiin sotavuosina. Se koettaa tehdä mynttiä naisten äänioikeuden myöntämisestä. Etelä kannattaa demokraatteja valtiollisesta tottumuksesta ja etelävaltioiden merkitys on huomattavasti lisääntynyt viime vuosina. Siellä saa demokraattipuolue ääniä välittämättä vaikka puolueen hallituksen olisi miten käynyt. Demokraateilla on viinaparoonien kannatus. Bryanin raittiusohjelma naurettiin penkinalle San Franciscossa ja se merkitsee paljon. Demokraattipuolueella on muutamien varmojen ryhmittymien kannatus huolimatta mistään kansojenliittokysymyksistä.

Republikaaneilla on tietysti vanha kokenut ja tottunut politikoitsijajoukkonsa, hyvä koneistonsa ja paljon rahaa. Demokraateissa tämä herättää huomattavaa kateutta. Republikaanien takana on Amerikan itsetietoinen ja voimakas imperialistinen joukko, joka haluaa suorinta tietä maailman herruuteen. Se edustaa suurimpia trustikapitalisteja ja niitä, jotka näkevät kaikissa sellaisissa ulkopoliittisissa toimenpiteissä, joissa noudatetaan edes osaksikaan muiden maiden kapitalistien tahtoa tai neuvotellaan niiden kanssa, vain paljasta vahinkoa Amerikan herruuden edistymiselle. Tämän takia ne vastustavat kansojenliittoa.

Tarkoituksensa saavuttamiseksi he viittaavat demokraattisen hallituksen epäonnistumiseen. Heidän toiveensa perustuvat rahanalaisen yleisen mielipiteen muokkaukseen, jota nyt on tekemässä laaja sanomalehdistö.

Uuden Farmers-Labor puolueen vaikutus on laskemaan päin. Se ei kuitenkaan nouse siinä tahdissa kuin tällaisen puolueen tulisi nousta näin vaalien edellä. Christensen tulee joutumaan toisarvoiseen asemaan Debsiin nähden. On olemassa merkkejä siitäkin, että edellinen mahdollisesti vielä jäisi kokonaan pois vaaleista jälkimäisen hyväksi. Ainakin muutamissa valtioissa valmistetaan tietä sille, että Farmers-Labor puoluelaiset saataisiin äänestämään Debsiä. Tämä ei suinkaan ole todistamassa mainitun puolueen valtavaa kehittymismahdollisuutta. Sosialistipuolue on niitä varten, jotka ovat kyllästyneet Amerikan Työväenliiton poliittiseen kautaan ja se on siinä määrin konservatiivinen myöskin, että se ei jätä tilaa sellaiselle reformipuolueelle kuin mitä uudesta puolueesta on ajateltu. Uusi puolue ei ole voinut tulla nonpartistien yhdistäväksi siteeksi farmarien vaatimuksien mukaan. Se koettaa olla sitä ja tätä ja siitä syystä sen tulevaisuus ei näytä loistavalta.

Amerikan itsetietoinen työväenluokka on vain toispuolisesti näissä vaaleissa mukana. Paljon hyvää kumoukselista ainesta on poissa. Debs sittenkin edustaa puhtainta ja selvintä kantaa ja hänen äänestämisellään on jokaisessa tapauksessa vaikutuksensa. Niiden suomalaisten työläisten ,joilla on äänioikeus tulisi antaa äänensä Debsin hyväksi.

* * * * * * *

VIERAILUT VENÄJÄLLÄ

Kaikista sivistyneistä maista, paitsi Amerikasta, on käynyt työväenjärjestöjen lähetystöjä sekä yksityisiä yhteiskuntaolojen tutkijoita Venäjällä. He kaikki ovat tuoneet sieltä pääasiallisesti yhdenmukaisia lausunnoita, jotka täydellisesti kumoavat niiden porvarilehtien "kirjeenvaihtajien" lausunnot, joita nuo lehdet tämän tästä sisältävät.

Nyt ilmoitetaan, että sinne menee myöskin tutkimusmatkalle englantilainen sosiologisti H. G. Wells. Hän tulee vierailemaan hyvän ystävänsä Maxim Gorkyn luona Pietarissa, samoin toivoo hän saavansa tavata Trotskyn, Leninin y. m. huomatuita soviettivirkailijoita ja Kolmannen Internationalen toimitsijoita.

Palattuaan Venäjältä tulee hän tekemään luentomatkan tässä maassa, joissa luennoissa hän tekee selkoa tutkimustensa tuloksista. Edeltäkäsin jo voimme olla varmat, että Wellsin kertomukset eivät tule paljoakaan poikkeamaan niistä selostuksista, joita sieltä m. m. toi englannin työväen lähetystö. Hän tulee näkemään, että siellä ei vallitse rikollisuutta, ei anarkiaa, ei ylellisyyttä soviettivirkailijain enempää kuin muidenkaan elämässä. Että siellä eivät ole naiset eikä lapset "yhteiskunnallistetut", eikä ole ihmisiltä riistetty oikeutta olla uskovaisia . Hän tulee näkemään, että valtankumous on tehnyt täydellisen käänteen yhteiskunnallisissa suhteissa, mutta se muutos ei ole kansan etujen eikä sivistyksen vastainen. Hän huomaa, että maailman kaikki imperialistit ovat liittoutuneet murskaamaan Venäjän vain sen takia, että siellä ovat työläiset valtiaina. Hän tulee näkemään siellä paljon puutetta inhimillisen toimeentulon välttämättömyyksistä, mutta hän rehellisenä yhteiskuntaolojen tutkijana tulee esittämään näille ilmiöille todelliset syyt. Yli kuusi vuotta käyty katkera ulkonainen ja sisällinen sota, ja kaiken maailman kapitalistien julma ja säälimätön puristus ja saarto. On hyvä, että englantilainen tutkija menee Venäjälle. Mutta miksikä eivät Amerikan yhteiskuntaolojen tutkijat enempää kuin tämän maan työväenjärjestöjen miehet tee matkaa Venäjälle?

Miksikä eivät sellaiset henkilöt kuin Upton Sinclair, Raymond Robis, Scott Nearing tai joku muu rehellinen tutkija tee matkaa sinne. Tai miksikä sinne ei mene mikään tämän maan työväenjärjestön lähetystö, kuten muista maailman maista on mennyt?

Tähän löytyy vain yksi vastaus: Amerika ei ole vapaa. Kukaan ei voi täältä lähteä Venäjälle, joka sieltä tulisi tuomaan oikeita ja puolueettomia tietoja Amerikan kansalle.

* * * * * * *

NO. 9653

Te tuntenette nämä numerot. Ne ovat lipunkantajamme, presidenttiehdokkaamme virallisena nimenä nyt. Ne ovat numerot, joilla meidän kaikkien työläisten rakastamaa toveria Eugene V. Debsiä virkakielessä nimitetään. Hänen nykyinen "kotinsa" on hallituksen kuritusvankila Atlanta'ssa, Georgian valtiossa. Hän on siellä, mutta hänen ajatuksensa ovat ulkona, vankilan muurien toisella puolen — kaikkialla. Sellainen mies kuin Debs, jossa on ruumiillistunut kaikki se rehellisyys, se taistelukunto ja innostus, jota työväenluokka tarvitsee suuressa vapaustaistelussa, sellainen mies ei koskaan tule raukaksi joka vaikeroitsisi rautahäkissä oloaan jonakin menetyksenä itselleen tai luokalleen, johon hän kuuluu.

Eräälle porvarilehden kirjeenvaihtajalle, joka on käynyt Debsiä haastattelemassa, kerrotaan Debsin sanoneen: "Muutamat ihmiset häpeävät tulla suletuksi ristikkojen taakse. Minä en voi nähdä mitä häpeiltävää tässä on".

Kirjeenvaihtaja sanoo Debsin näyttäneen hyvin onnelliselta. Onnelliseltako siksi, että hän on vankilassa? Ei, mutta sentakia, että hän tietää ulkona maailmalla niiden aatteiden voittavan yhä suurempia voittoja, joille hän on elämänsä pyhittänyt. Sellainen mies on No. 9653. Kuka teistä tosissaan uskoo, että tämän miehen nimissä heitetty vaalilippu äänestysuurnaan marraskuun ensi tiistaina, on tuki keltaselle taantumukselle? Kuka teistä uskoo, että agitatsioni Genen hyväksi palvelee vastavallankumouksellisia tarkoituksia ja pyyteitä? Ei tietenkään kukaan. Mutta oikeutettu katkeruus sosialistipuoluetta kohtaan sen vanhoillisuudesta saa osan rehellisiä toverejtamme vihoissaan menemään niin pitkälle, että kieltävät kannattamasta Debsin vaalitaistelua. Kuitenkin samat toverit antavat kannatuksensa ja tunnustuksensa muutamien muiden työväen järjestöjen toiminnalle vaikkapa ne esim. vastustavatkin kuulumista Kolmanteen Kansainväliseen. Nytkö jättäisimme tilaisuuden osottaa mieltämme sortajiamme ,vastaan vaalipäivänä kun sen voimme kerran tehdä antamalla kannatuksemme kunnioittamamme luokkataistelijan Eugene V. Debsin hyväksi.

* * * * * * *

— "Proletariaatilla on tällä haavaa käsissään Ranskan pelastus, Europan pelastus, maailman pelastus. Neuvosto-Venäjän kehoitus Ranskan työläisille (Wrangelin virallisen tunnustamisen johdosta) koskettelee uhkaavaa vaaraa. Tilanne on kauhistuttava. Teen sen syvällä liikutuksella, kun kehoitan vanhuudesta heikon mutta yhteishyvän innosta voimakkaan ääneni huutaen: Ranskalaiset, pelastakaa maailmanrauha!" — Anatole France.

* * * * * * *

— "Voimme sentähden hyvin ymmärtää, miten tärkeä on työvoiman arvon ja hinnan muuttuminen työpalkan muotoon eli itse työn arvoksi ja hinnaksi. Tähän ilmiöön joka peittää todellisen suhteen näkymättömiin ja tuo ilmi päinvastoin sen vastakohdan, perustuvat kaikki sekä työläisten että kapitalistien oikeuskäsitykset". — Marx.

MITEN ITALIASSA ON MURHATTU VANKEJA

"Daily Herald" kertoo, että eräässä Rooman vankilassa on hiljattain tapahtunut verrattain kiivas taistelu vankien ja vartijain välillä. Tapahtuman kulku on seuraava:

Suuri joukko niistä 2,000 vangista, jotka kärsivät tuomiotaan Rooman keskusvankilassa, murssivat auki koppiensa ovet ja hyökkäsivät vartijoidensa kimppuun. Vartijat, jotka alussa hämmästyivät suuresti tapauksesta, eivät ensin kyenneet ryhtymään juuri minkäänlaisiin vastatoimenpiteisiin. Selvittyään ensimäisestä pökerryksestään riensivät he kiireimmän kaupalla vankilan muihin osastoihin hakemaan apua. Ja vaikka he saivat siksi paljon apujoukkoja, että heidän lukumääränsä nousi 500:aan, eivät he silti kyenneet asettamaan raivoavaa vankijoukkoja, vaan täytyi heidän kutsua avuksi 200 miestä käsittävä ratsujoukko. Vankilan pitkissä käytävissä syntyi nyt hirmuinen taistelu. Muutamat vangeista taistelivat viimeiseen saakka, kunnes he tupertuivat iskujen vaikutuksesta lattialle kykenemättä enää jatkamaan vastarintaansa. Kun kamppailu oli jo kestänyt neljättä tuntia, annettiin määräys, että jolleivät vangit palaa koppeihinsa, ryhdytään ampumaan . Vangit tervehtivät tätä varoitusta pilkallisesti ja olivat silminnähtäväisti aikeissa särkeä koko vankilan, jos pyssyt alkavat paukkua.

Nyt muuttuivat vankilan käytävät taistelutantereeksi. Karbiinit alkoivat räiskyä ja vankien kamppailu muuttui toivottomaksi. Kauan ei kestänyt, kun taistelu lakkasi ja vangit saatiin jälleen järjestykseen. Kahakassa menetti yksi vangeista henkensä ja useita haavottui vaarallisesti.

Kapitalismin uusi kehitysaste

Amerikan työväenjärjestöjen uutistoimiston, The Federated Pressin, toimituskirjotusten kirjottaja, Scott Nearing kirjottaa:

Maailman sota muutti kapitalistisen valtion. Juuri sodan luonteen tähden Ranskan, Englannin ja Yhdysvaltain hallitukset olivat pakoitettuja tekemään tekoja, jotka olivat vastenmielisiä niille periaatteille, joiden mukaisesti nämä hallitukset oletetaan perustetun ja joiden mukaisesti niitä pitäisi ylläpitää.

Poliittinen valtio, joka valvoo yksityisiä kapitalistisia liikeyrityksiä, tuli, sodan painostuksen alaisena, taloudelliseksi valtioksi, joka toimi kansallisessa elämässä tarvittavien hyödykkeiden tuottajana ja jakajana. Saksa oli jo ennen sitä antanut oinistuneen esimerkin valtiokapitalismista. Liittolaiset menivät paljon pitemmälle Saksan alkuyrityksiä. Saksa piti huolta työläistensä terveydestä, huolehti luonnonrikkauksistaan ja antoi avustusta tärkeimmille teollisuuksilleen. Hallitus oli viisas isä, jota johti hallitseva luokka omien etujensa mukaisesti. Mielipuolinen kilpailu kiellettiin. Valtio oli voimakas ja elinvoimainen organismi.

Viimeisimmät numerot, mitä on julaistu ja viimeisimmät aatteet jotka ovat saaneet alkunsa suurten kapitalististen maiden johtavista ryhmistä, antavat jonkunlaisen käsityksen siitä kuinka pitkälle liittolaismaat ovat menneet valtakapitalismiin johtavalla tiellä.

Maailman sodan alkuaikoina Yhdysvaltain presidentti Wilson moitti saksalaisia siitä, että siellä hallituksen puolesta annetaan apurahoja teollisuudelle, esittäen Saksan kauppalaivaston yhdeksi esimerkiksi siitä. Mutta heti kun Yhdysvallat yhtyivät maailmansotaan, se pani alulle sellaisen kauppalaivasto-ohjelman joka täydellisyydessään saattoi parhaatkin Saksan yritykset tällä alalla varjoon. Saksan hallitus vain avusti yksityisiä liikeyrityksiä. Yhdysvaltain hallitus rakennutti laivoja, varusti ne, määräsi niiden kulkutiet ja kuljetusmaksut, sanalla sanoen kävi harjoittamaan laivaliikettä. Tammikuun ensimäisenä päivänä 1919 Yhdysvaltain hallituksen kauppalaivastoneuvostolla oli hallussaan laivasto, jonka yhteenlaskettu kantavuus oli 2,305,015 tonnia; toukokuun 1 päivänä, v. 1920 hallituksen kauppalaivaston suuruus oli 6,599,801 tonnia. Uusi kauppalaivastolaki säätää, että kauppalaivastoneuvosto pidetään voimassa rauhan aikaisena järjestonä; määrittelee hallituksen avustusta erinäisille laivaliikeyrityksille; hallituksen rakentamien laivojen pitämisen Amerikan kontrollin alaisena ja yleisesti säädöstelee Amerikan kauppalaivaston edelleen lisäämistä ja rakentamista hallituksen valvonnan alaisena.

Valtiokapitalismin kehityksestä Englannissa saa käsityksen Englannin rahastokanslerin, Austin Chamberlainen, uudesta tulo- ja menoarviosta, joka julaistiin äsken. Tässä tulo- ja menoarviossaan Chamberlaine vertailee vuoden 1913—14 menoja vuoden 1920—21 arvioituihin menoihin. Pyöreissä luvuissa menoarvoat olivat:

	Punnissa
V. 1913.—14	
Kansallisvelkaan	24,500,000
Sotalaitokseen	86,000,000
Hallituksen taloudellisten ja yhteiskunnallisten yritysten hoitoon	56,000,000
Tulovirastoille	29,500,000
V. 1920—21	
Kansalilsvelkaan	345,000,000
Sotilaslaitokselle	269,200,000
Hallituksen taloudellisten ja yhteiskunnallisten yritysten hoitoon	555,600,000
Tulovirastoille	61,300,000

Merkille pantava seikka näissä luvuissa ei ole se, että sotalaitoskustannukset ovat kohonneet kolmikertaisesti siitä mitä ne olivat ennen maailman sotaa, vaan se että hallituksen taloudellisiin ja yhteiskunnallisiin yrityksiin menevä erä on kohonnut kymmenkertaisesti.

Mistä johtuu niiden menojen näin suunnaton kasvaminen? Se johtuu siitä, että summia tullaan käyttämään valtiokapitalistisen ohjelman toteuttamiseen. Esimerkiksi menot työläisten vanhuusvakuutukseen ovat kaksinkertaistuneet; menot kansanvalistukseen ovat lisääntyneet yhdeksästätoista miljoonasta punnasta viiteenkymmeneen-seitsemään miljoonaan puntaan; maanviljelysneuvostolle myönnettyjä eriä lisätty kuusinkertaisesti; työvirastolle ja työttömyysvakuutuksiin menevä erä on kohonnut miljoonasta kahteenkymmeneen-viiteen miljoonaan puntaan. Tämän lisäksi on myönnetty 23 miljoonaa puutaa "rautatiesopimuksiin", 45 miljoonaa puutaa leivän hinnan pitämiseen alhaisena, hiilikaivoksia varten 15 miljoonaa puntaa, muille kuljetuslaitoksille kaksi miljoonaa puntaa j. n. e.

Brittiläinen maailman valtakunta on käymässä valtiokapitalistisiin yrityksiin aivan samalla tavalla kuin Saksa kävi tähän sukupolvi sitte.

Ranskan presidentti Paul Desshanel alkulauseessaan kirjaansa "Taloudellinen sota siirtomaissamme" lausuu mielipiteensä nykyisen valtion tehtävistä. Hän on kirjassaan viitannut siihen seikkaan, että Saksa ennen sotaa oli suuressa määrässä valtaannut Ranskan siirtomaamarkkinat ja myöskin siihen, että sota avasi niissä uudelleen tilaisuuden ranskalaiselle kilpailulle ja jatkaa: "Tie yleiselle kaupalle, jonka suuruus voi nousta 150 miljoonaan frangiin, on täten avattu. Sallimmeko me toisten käyttää sitä eduksensa? Kaikki aloitteenvoima, kaikki viralliset ja yksilölliset ponnistukset on kohdistettava samaan päämäärään. Meidän on kiihoitettava siirtomaavirastojamme, kauppakamareitamme ja siirtomaa-asioita käsitteleviä toimistojamme. Valtion on suojattava kauppalaivaston kehittämistä ja siirtomaiden tullipolitiikka on saatettava sopusointuun niiden uusien olosuhteiden kanssa, jotka ovat kehittyneet liittolaisten taloudellisista sopimuksista."

Tässä yhdessä kappaleessa on lyhyesti lausuttu kapitalistinen valtioteoria — missä valtiovaltaa käytetään taloudellisten etujen mukaisesti. Ranskan hallitus epäsuorasti noudattaa tätä periaatetta nykyisessä Vähää Aasiaa koskevassa politiikassa. Viimeisessä Englannin hallituksen menoarviossa se hyväksytään täydellisesti. Yhdysvaltain hallituksen laivastopolitiikka on täydellisessä sopusoinnussa sen vaatimusten kanssa. Taloudellinen valtio, jota johtaa omistava luokka omien etujensa mukaisesti, on todellisuudessa tuleva valtiokapitalismin uudeksi maailmaksi.

Kymmenen miljoonaa miestä uhrasi elämänsä, kansojen rikkauksia kulutettiin tuhlaamalla ja maailma kärsi sodan tuskia neljä vuotta pelkästään vain sentähden, että luokka, joka oli taloudellisesti hallinnut, saisi ehdottoman poliittisen vallan. Paljon on puhuttu sodasta iroonisessakin ymmärryksessä, mutta tällainen on sen kylmä lopputulos. Omistavien luokkien taloudellinen mahti on tähän saakka ollut painavampi kuin satojen miljoonien omistamattomien toiveet ja ikävöimiset. Omistava luokka on vielä maailman herrana ja sadat miljoonat ovat sen orjuudessa.

YHTEISKUNNALLISIA JA VALTIOLLISIA VIRTAUKSIA ULKOMAILLA

PUOLALAINEN MIELIVALTA ITÄGALITSIASSA

Puola suojelee Europpaa bolshevismilta — väitetään — ja sitä autetaan tässä työssänsä. Se saa liittolaisilta moraalista ja aineellista kannatusta, sillä ne ymmärtävät kyllä bolshevismin leviämisessä piilevän vaaran. Kuitenkin on tunnettu seikka, että apua täällä maailmassa niin harvoin on annettu ilmaiseksi ja sitä ei kaiketi haluta liittolaisten puoleltakaan tehdä. Ei, Puolalle on taattava kyky suorittaa korvaus takaisin ja se taataan takaamalla Puolalle taloudellisia mahdollisuuksia ja niitähän voidaan vain taata naapurien kustannuksella.

Puola aikoo ottaa esim. Itä-Galitsian Englannin suostumuksella 25 vuodeksi ja sen kuluttua panna toimeen "kansanäänestyksen".

Mutta tätä äänestystä täytyy nähtävästi aika lujasti valmistella, jos mieli sovelluttaa äänestykseen Wilsonin 14 pykälää, jos niitä muuten enään 25 vuoden kuluttua tarvitaankaan.

Kun Itä-Galitsia ennen maailmansodan puhkeamista taisteli sivistyksellisen itsenäisyytensä puolesta, julisti eräs puolalainen professori, että Itä-Galitsian 55,000 neliökilometrin laajuisen alueen väestöstä oli v. 1910:

ukrainalaisia	72 pros.,	eli 3,825,000
puolalaisia	14 pros.,	eli 770,000
juutalaisia	12 pros.,	eli 660,000
saksalaisia y.m.	12 pros.	

Jos näin on, niin millä oikeudella aikoo Puola ryöstää Ukrainalta Itä-Galitsian, Wilsonin 14:nnen pykälänkö oikeudella, jota Puola lupaa noudattaa pysähtymällä etnograafisten rajojen sisäpuolelle? Puolalaiset väittävät kyllä, että tiedot ovat väärät, mutta miksi ei Puola halua kansanäänestystä nyt. Eiköhän vain syy liene siinä, että Puolan täytyy myös saada taloudellisiakin arvoja niiden 20 miljaardin peitteeksi, jonka summan ainakin vastustajat selittävät Puolan sodan tähän asti maksaneen.

Mutta antakaammepa ukrainalaisten kärsimyksien silminnäkijöillekin sanavuoro. Kertokoot he miten puolalaiset hallitsevat uutta provinssiansa tai miten he sitä kansanäänestystä varten valmistavat.

Puolan demokraattisesta suhtautumisesta lähimpiin naapureihinsa puhukoot ne Itä-Galitsiasta esiinpulppuavat hätähuudot, joita ahdistuksessa oleva ukrainalainen väestö päästää nauttiessaan Puolan kansa niiden elämässä toteuttamaa itsemääräämisoikeutta. — Alkakaamme joukkovangitsemisilla, joilta vanhukset, vaimot, lapset ja ukrainalaiset sielunpaimenetkaan eivät ole olleet turvassa. Jatkakaamme teloituksilla, kidutuksilla, naisten ja nuorten tyttösten väkivaltaamisella, Ukrainan kirkon ja sanomalehdistön vainoamisella ja maan ja kodin häpäisemisellä ja tehkäämme lyhyt yhteenveto kaiken ukrainalaisuuden hävittämisyrityksestä siirtolaisuudella ja ylläpitulla naapureihin kohdistetulla menettelyllä.

Joka päivä vangitaan sadottain ukrainalaisia Lembergissä ja muualla puolalaisten hallussa olevilla alueilla sekä kuljetetaan eristysleireihin ja tyrmiin. Eritoten ovat tämän vainon alaisia olleet ne ukrainalaiset papit ja opettajat, jotka tavalla tai toisella ovat ottaneet osaa Ukrainan kansallisrientoihin. Näitä "eristysleirejä" on ollut Lembergissä, Dombiessa, Vadovicissa, Baranovissa, Toviazkissa ja pahimmat vastustajat on raahattu Varsovaan ja Modlinin kasemaatteihin. Yksin Lembergin pahimpia rikollisia varten varatussa eristysleirissä on ollut yli 2,000 ukrainalaista pappia. Pidätettyinä on myös äitejä alaikäisine lapsineen. Mainittakoon, että viime kesänä oli esim. Vadovicissa vangittujen joukossa Anastasia Vidyi kuuden viikon vanhan lapsensa kanssa ja lisäksi oli samassa vankileirissä 12 2—10 vuoden ikäistä lasta. Elok. 1 p:nä 1919 oli Brygidkissä m. m. opettajatar, rouva Kitschera 2-kuukautisen lapsensa kanssa, Anastasia Zvir 5-vuotisen poikansa kanssa y. m., jotka voi nimeltäkin mainita. Vangittuina on pääasiallisesti ukrainalaista sivistyneistöä, joiden valveutunutta kansallishenkeä täten koetetaan saada estetyksi leviämään syvempiin kerroksiin. Mainitkaamme heistä piispallinen vikaari, konsistorineuvos Strusnilova, 75-vuotias Lembergin yliopiston professori Cyryl, Studynskyj j. n. e. Vangittuja kohdellaan mitä julmimmin kaiketi toivossa siten saada hengiltä pois Puolan hallituksen kansallisille pyrinnöille epämieluisia henkilöitä. Sairaita ei hoideta ja terveetkin sijoitetaan niin epäterveellisiin olosuhteisiin kuin mahdollista. Mainittakoon tässä yhteydessä vain Lembergin vanha sotilaskasarmi, vaikka täällä-